Lietvedības Nr.C29243222
Lietas arhīva Nr.C-2847-22/85

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
2022.gada 5.septembrī

Rīgas pilsētas tiesa
tiesnese G.Rozīte-Pupkeviča
rakstveida procesā izskatīja civillietu apdrošināšanas AS "BALTA" vienkāršotās procedūras prasībā pret SIA "Rīgas namu pārvaldnieks" par naudas piedziņu.

Aprakstošā daļa

[1] Apdrošināšanas AS "BALTA" (turpmāk arī prasītāja) 2021.gada 28.decembrī cēlusi prasību Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā pret SIA "Rīgas namu pārvaldnieks" (turpmāk arī atbildētāja) par naudas piedziņu, ar kuru lūgusi piedzīt no atbildētājas par labu prasītājai zaudējumus 1 953,44 *euro* un tiesas izdevumus, ko veido valsts nodeva 293,02 *euro* un ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 5,47 *euro*, kā arī noteikt prasītājai tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei saņemt likumiskos procentus 6% gadā no galvenā parāda.

Prasība pamatota ar turpmāk norādītajiem apstākļiem.

[1.1] Starp prasītāju un /pers. A/ noslēgts apdrošināšanas līgums, pamatojoties uz kuru /pers. A/ tikusi izsniegta fizisko personu īpašuma apdrošināšanas polise Nr.731880263 par dzīvokļa īpašuma /adrese/ apdrošināšanu.

Dzīvokļa īpašums polises darbības laikā ticis appludināts, par ko dzīvojamās mājas apsaimniekotāja – atbildētāja sastādījusi aktu, konstatējot ūdensapgādes un kanalizācijas sistēmas bojājumus (karstā ūdensvada ievadventīļa bojājums dzīvoklī /numurs/).

[1.2] Izvērtējis apdrošināšanas lietas materiālus, eksperts sastādījis tāmi uz aprēķinājis būvizdevumus 1 850,14 *euro*. Saskaņā ar apdrošināšanas polises noteikumiem prasītāja cietušā dzīvokļa īpašniecei izmaksājusi apdrošināšanas atlīdzību 1 850,14 *euro*.

Apdrošināšanas līguma likuma 45.pants paredz, ka apdrošinātājam, kas izmaksājis apdrošināšanas atlīdzību, ir subrogācijas prasība, izņemot personas apdrošināšanu gadījumus. Līdz ar ko prasītājai radušies zaudējumi atlīdzināmi no atbildētājas puses.

[1.3] Dzīvojamo māju, kurā atrodas dzīvokļa īpašums, apsaimnieko atbildētāja.

Dzīvokļu īpašuma likuma 4.panta pirmās daļas 1.punkts noteic, ka dzīvojamo māju apkalpojošās inženierkomunikāciju sistēmas, iekārtas un citi ar dzīvojamās ēkas ekspluatāciju saistītie funkcionāli nedalāmie elementi, kas nepieder pie atsevišķā īpašuma, ietilpst dzīvojamās mājas kopīpašuma daļā.

Ievērojot Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 4.pantā un 6.panta otrās daļas "d" apakšpunktā noteikto, atbildētājai kā dzīvojamās mājas apsaimniekotājai bija jānodrošina pārvaldīšanas procesa nepārtrauktība, nodrošinot dzīvojamās mājas lietošanas īpašību (kvalitātes) saglabāšanu visā tās ekspluatācijas laikā, proti, jānodrošina obligātā pārvaldīšanas darbība – dzīvojamā mājā esošo iekārtu un komunikāciju apsekošana, tehniskā apkope, un kārtējais remonts.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 5.panta sesto daļu, piemērojot tiesību normas, tiesai ir jāņem vērā judikatūra, prasītāja norādījusi uz Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2015.gada 2.jūlija spriedumā lietā Nr.SKC-58/2015 norādīto, ka no likuma "Par dzīvokļa īpašumu" 3.panta pirmās daļas, 8.panta pirmās daļas, 12.panta pirmās daļas tieši izriet atbildētājas atbildība par dzīvojamās mājas kopīpašumā esošās daļas pārvaldīšanu un ekspluatāciju, jo atbilstoši normatīvo aktu prasībām, to nes ēkas apsaimniekotājs (..).

Savukārt saskaņā ar Civillikuma 1771., 1772.pantu zaudējumu atlīdzināšanas pienākums ir saistīts ar neatļautu darbību, ko var novērst atjaunojot bojātas lietas iepriekšējo stāvokli.

Tā kā atbildētājai bija zināms par dzīvojamās mājas komunikāciju slikto stāvokli, tai bija jāpieņem atbilstoši lēmumi, ievērojot Ministru kabineta noteikumus Nr.907 "Noteikumi par dzīvojamās mājas apsekošanu, tehnisko apkopi, kārtējo remontu un energoefektivitātes minimālajām prasībām" un Ministru kabineta noteikumus Nr.408 "Dzīvojamās mājas pārvaldīšanas un apsaimniekošanas maksas aprēķināšanas noteikumi".

Izmaksas lietā prasītāja nav guvusi pierādījumus tam, ka atbildētāja ir veikusi ar normatīvajiem aktiem noteiktās darbības.

[1.4] Tā kā atbildētāja nav segusi atbildētājai radītos zaudējumus labprātīgi, prasītāja, atbilstoši sadarbības līguma Nr.01490-05-11 nosacījumiem pilnvarojusi SIA "Julianus Inkasso Latvija" pārstāvēt tās intereses, līdz ar ko prasītājai radušies papildu zaudējumi fiksētās maksas 103,30 *euro* apmērā par zaudējumu atgūšanas lietas administrēšanu tiesvedības procesa vispārējā kārtībā, ko atbildētājai ir pienākums atlīdzināt. Prasītājai nebūtu jācieš šie papildu zaudējumi, ja atbildētāja būtu savlaicīgi norēķinājusies par prasītājas izmaksātās apdrošināšanas atlīdzības apmēra kompensāciju.

[1.5] Prasība pamatota ar Apdrošināšanas līguma likuma 45.pantu, Dzīvokļa īpašuma likuma 4.pantu, Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 4., 5., 6.pantu, Civillikuma 1635., 1652., 1753., 1756., 1775., 1779.pantu, Ministru kabineta 2017.gada 11.jūlija noteikumiem Nr.408 "Dzīvojamās mājas pārvaldīšanas un apsaimniekošanas maksas aprēķināšanas noteikumi", Ministru kabineta 2010.gada 28.septembra noteikumiem Nr.907 "Noteikumi par dzīvojamās mājas apsekošanu, tehnisko apkopi, kārtējo remontu un energoefektivitātes minimālajām prasībām", Ministru kabineta 2010.gada 28.septembra noteikumu Nr.905 "Kārtība kādā tiek plānotas un organizētas ar dzīvojamās mājas renovāciju un rekonstrukciju saistītās darbības " 2.punktu.

[2] Atbildētāja 2022.gada 26.janvāra rakstveida paskaidrojumos prasību neatzīst turpmāk norādīto iebildumu dēļ (*lietas 35. līdz 43.lapa*).

[2.1] Saskaņā ar Civillikuma 1775.pantu katrs zaudējums, kas nav nejaušs ir jāatlīdzina, turklāt jāņem vērā, ka zaudējumu atlīdzības pienākums iestājas tad, kad vienlaicīgi pastāv šādi priekšnosacījumi: 1)tiesību aizskārēja neattaisnojama bezdarbība, 2) zaudējumu esamība, 3) cēloniskais sakars starp zaudējumiem un neatļauto darbību.

Ievērojot norādīto, prasītāja lietā nav iesniegusi pārliecinošus pierādījumus, ka būtu konstatējama atbildētājas vaina, atbildētājas darbība vai bezdarbība, kuras rezultātā noticis bojājums un saliets apdrošinātais dzīvoklis.

Atbildētājas ieskatā prasītāja nav pierādījusi atbildētājas vainojamību zaudējumu radīšanā un cēlonisko sakaru starp zaudējumiem un neatļauto darbību.

Atbildētāja neapstrīd prasītājas kā apdrošinātājas tiesības izmaksāt apdrošināšanas atlīdzību, iestājoties apdrošināšanas gadījumam, ja apdrošinātāja rīcībā ir pietiekami pierādījumi, kas dod pamatu šādai izmaksai, taču pats apdrošināšanas atlīdzības izmaksas fakts nevar būt par pamatu zaudējumu piedziņai regresa kārtībā, ja netiek pierādīta trešās personas vaina zaudējumu nodarīšanā.

[2.2] Kā atbildētāja norādījusi aktā Nr.1-8/34951, tad saliešana ir tikusi konstatēta 2021.gada 22.oktobrī no dzīvokļa /adrese/ un atbildētāja kā saliešanas cēloni norādījusi bojājumu karstā ūdens ievadcaurulē, kas atrodas dzīvokļa īpašnieka īpašumā. Dzīvoklī 2022.gada 25.oktobrī ir ticis nomainīts ievadventīlis.

Šāds bojājums nav varējis rasties atbildētāja darbības vai bezdarbības dēļ, bet gan tādēļ, ka dzīvokļa īpašnieks nav ievērojis Dzīvokļa īpašuma 3.panta otrās daļas 2.punkta, 10.panta pirmās daļas 6. un 7.punkta, Rīgas domes 2017.gada 15.decembra saistošo noteikumu Nr.17 "Rīgas pilsētas centralizētās ūdensapgādes un kanalizācijas sistēmas ekspluatācijas, lietošanas un aizsardzības saistošie noteikumi" prasības.

Dzīvoklī stāvvadam pieskrūvētais ievads (atzars, caurule) pirms ventiļa un pats ventilis ir atsevišķā īpašuma elements un par to kopā ar stāvvada daļu atbild dzīvokļa īpašnieks.

Atsaucoties uz Latgales apgabaltiesas 2021.gada 2.novembra spriedumu lietā Nr.C29443720 un Rīgas apgabaltiesas 2021.gada 9.septembra spriedumu lietā Nr.C29203520 atbildētāja uzsvērusi, ka saliešanu dzīvokli nav izraisījis karstā ūdens stāvvada plīsums.

No kā izriet dzīvokļa īpašnieka pienākums uzraudzīt dzīvoklī esošo komunikāciju tehnisko stāvokli un nekavējoties ziņot atbildētājai par komunikāciju bojājumiem. Lietā nav konstatēts, ka dzīvokļa īpašnieks, kura pienākumos ietilpst sekot dzīvokļa inženierkomunikāciju, tostarp, karstā ūdens ievadcaurules, tehniskajam stāvokli,, būtu ziņojis atbildētājai par tā bojājumiem vai nepieciešamību to apsekot. Tāpat lietā nav pierādījumi tam, ka atbildētāja būtu atteikusies apsekot vai veikt kārtējo, vai ārpuskārtas remontu, iekļaujot remonta izdevumus apsaimniekošanas maksā atbilstoši Ministru kabineta 2017.gada 11.jūlija noteikumiem Nr.408.

[2.3] Atbildētāja neatzīst arī prasību daļā par fiksētās maksas 103,30 *euro* piedziņu tā kā vienošanās noslēgšana starp prasītāju un SIA "Julianus Inkasso Latvija" un vienošanās par atlīdzības izmaksu pēdējai ir prasītājas brīva izvēle un atbildētāja ar savām darbībām šo izvēli nav ietekmējusi.

Lietā esošie pierādījumi neliecina, ka prasītājai, vēršot regresa prasījumu pret atbildētāju, būtu bijusi nepieciešamība savu interešu pārstāvībai slēgt sadarbības līgumu par citu juridisku personu tā vietā, lai pastāvīgi vērstos ar pretenzijām un prasījumiem pret atbildētāju.

[3] Atbilstoši Civilprocesa likuma 250.^{25}panta pirmās daļas prasībām, tiesa Civilprocesa likuma 56.panta kārtībā ir nosūtījusi pusēm paziņojumu par lietas izskatīšanu rakstveida procesā, vienlaikus izskaidrojot pusēm procesuālās tiesības un informējot par tiesas sastāvu, kas skatīs lietu (*lietas 102. līdz 103.lapa*).

Lai arī atbildētāja rakstveida paskaidrojumos lūgusi lietas izskatīšanu tiesas sēdē, tiesa, ņemot vērā dzīvē gūto pieredzi no uz līdzīgiem apstākļiem balstītu lietu izskatīšanu tiesas sēdē, piedaloties konkrētajām strīda pusēm, atzīst, ka lietas izskatīšana tiesas sēdē nav lietderīga un atbildētāja nav norādījusi uz tādiem apstākļiem, kuru noskaidrošanai būtu nepieciešama uzklausīšana mutvārdu procesā.

Turklāt tiesai ir pienākums, plānojot lietu izskatīšanu, ņemt vērā Covid?19 infekcijas izplatības pārvaldības likuma 10.panta pirmajā daļā sniegtās rekomendācijas skatīt civillietas rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[4] Tiesa, novērtējusi prasības pieteikumā un atbildētājas paskaidrojumos norādītos apstākļus, pārbaudījusi lietā esošos rakstveida pierādījumus, atzīst, ka prasība kā pamatota ir apmierināma daļā.

Ņemot vērā to, ka atbildētāja Civilprocesa likuma 250.^{25}panta otrajā prim daļā noteiktajā terminā iesniegusi lūgumu par motivēta sprieduma sagatavošanu, tiesa atzīst, ka lietā ir sagatavojams spriedums atbilstoši Civilprocesa likuma 193.pantā noteiktajam sprieduma saturam.

[5] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 190.panta otro daļu tiesa spriedumu pamato uz apstākļiem, kas nodibināti ar pierādījumiem lietā, bet atbilstoši Civilprocesa likuma 8.panta pirmajai daļai tiesa noskaidro lietas apstākļus, pārbaudot pierādījumus, kuri iegūti likumā noteiktajā kārtībā.

Prasītāja vērsusies ar prasību tiesā pret atbildētāju, realizējot Apdrošināšanas līguma likuma 45.panta pirmajā daļā noteikto subrogācijas tiesību un lūdzot atlīdzināt zaudējumus izmaksātās apdrošināšanas atlīdzības 1 850,14 *euro* apmērā.

Lietā nav strīda par to, ka 2021.gada 4.jūnijā starp prasītāju kā apdrošinātāju un /pers. A/ kā apdrošinājuma ņēmēju noslēgts apdrošināšanas līgums, ko apliecina fizisko personu īpašuma apdrošināšanas polise Nr.731880263, par dzīvokļa īpašuma /adrese/ apdrošināšanu laika periodam no 2021.gada 3.jūlija līdz 2022.gada 2.jūlijam.

Tāpat lietā nav strīda, ka apdrošināšanas līguma darbības laikā, 2021.gada 22.oktobrī konstatēta apdrošinātā dzīvokļa īpašuma nopludināšana, sakarā ar ko prasītāja 2021.gada 1.novembrī veikusi apdrošināšanas atlīdzības izmaksu 1 850,14 *euro* dzīvokļa īpašuma īpašniecei.

Vienlaikus atbildētāja paskaidrojumos arī nav apstrīdējusi tās tiesisko statusu, proti, pienākumu nodrošināt Dzīvojamās mājas pārvaldīšanas likumā un citās jomu regulējošo normatīvajos aktos noteiktās prasības, kas kā tādas izvirzītas dzīvojamās mājas pārvaldniekam.

Civilprocesa likuma 93.panta pirmā daļa noteic katrai pusei pienākumu pierādīt tos faktus, uz kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus. Prasītājam jāpierāda savu prasījumu pamatotība. Atbildētājam jāpierāda savu iebildumu pamatotība.

Ievērojot Apdrošināšanas līguma likuma 45.panta pirmajā daļā noteikto, tiesa konstatē, ka starp pusēm ir strīds, vai dzīvokļa īpašumam (nedzīvojamai telpai) ar tā nopludināšanu nodarītie zaudējumi ir vērtējami cēloniskā sakarībā ar atbildētājas neattaisnojamu darbību vai bezdarbību, tas ir, vai atbildētājai ir iestājies zaudējumu atlīdzināšanas pienākums.

Civillikuma 1770.pants noteic, ka ar zaudējumu jāsaprot katrs mantiski novērtējams pametums.

Atbilstoši Civillikuma 1771.pantam zaudējums var būt vai nu tāds, kas jau cēlies, vai tāds, kas vēl stāv priekšā; pirmajā gadījumā tas dod tiesību uz atlīdzību, bet otrajā uz nodrošinājumu.

Saskaņā ar Civillikuma 1772.pantu jau cēlies zaudējums var būt vai nu cietušā tagadējās mantas samazinājums, vai arī viņa sagaidāmās peļņas atrāvums.

Savukārt, atbilstoši Civillikuma 1773.pantam zaudējums ir tiešs, kad tas ir prettiesīgas darbības vai bezdarbības dabiskās un nepieciešamās sekas, netiešs - kad tas cēlies sagadoties sevišķiem apstākļiem vai attiecībām, nejaušs - kad tā cēlonis ir nejaušs notikums vai nepārvarama vara.

Ievērojot minētās normas kopsakarā ar Civillikuma 1775.pantu, izriet, ka katrs zaudējums, kas nav nejaušs, ir jāatlīdzina.

Kā atzīts tiesību doktrīnā un to apstiprinājusi judikatūra, zaudējumu atlīdzības pamatā ir:

1) tiesību aizskārēja neattaisnojama darbība, kas attiecīgos gadījumos ietver arī novērtējumu no vainojamības viedokļa;

2) zaudējumu esamība un

3) cēloniskais sakars starp zaudējumiem un neatļauto darbību (skat., *K.Torgāns. Saistību tiesības I daļa. Rīga, 2006, 209.lapa, Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamenta 2008.gada 2.aprīļa spriedums lietā Nr.SKC-143/2008, 2011.gada 7.decembra spriedums lietā Nr.SKC-289/2011, 2022.gada 25.janvāra spriedums lietā Nr.SKC-178/2022 un citi*).

Tādejādi kā pamatoti norādījusi atbildētāja, tad viņas pienākums atlīdzināt prasītājai radušos zaudējumus izmaksātās apdrošināšanas atlīdzības apmērā iestātos tikai tajā gadījumā, ja būtu konstatējami visi zaudējumu atlīdzināšanas priekšnoteikumi, kam atbildētāja paskaidrojumos konstanti

iebildusi, uzsverot, ka savā darbībā nav pieļāvusi prettiesisko darbību vai bezdarbību, kas cēloniski būtu novedis pie dzīvokļa īpašuma appludināšanas un, attiecīgi, zaudējumu rašanās.

Vienlaikus tā kā Civillikuma 3.pants noteic, ka katra civiltiesiska attiecība apspriežama pēc likumiem, kas bijuši spēkā tad, kad šī attiecība radusies, pārgrozījusies vai izbeigusies. Neskartas paliek jau iegūtās tiesības. Tad, lai atrisinātu starp pusēm pastāvošo strīdu, tiesa turpmāk piemēro tās tiesību normas, kas bija spēkā zaudējumu nodarīšanas brīdī.

[5.1] Kā konstatēts sprieduma 5.punktā, tad dzīvojamās mājas /adrese/, pārvaldīšanu nodrošina atbildētāja, kas nozīmē, ka neatkarīgi no pārvaldīšanas tiesiskā pamata uzdošanas veida, atbildētājai savā darbībā ir jānodrošina jomas regulējošo normatīvo aktu prasības to labākajā iespējamajā kvalitātē.

[5.1.1] Kā norādījusi atbildētāja paskaidrojumos, tad atbilstoši 2021.gada 26.oktobra aktam Nr.1-8/34951, saliešana 2021.gada 22.oktobrī tikusi konstatēta no dzīvokļa /adrese/, kā bojājumu cēloni norādot karstā ūdens ievadventiļa bojājumu, kas atrodas dzīvokļa īpašnieka īpašumā Dzīvokļa īpašuma 3.panta otrās daļas 2.punkta izpratnē.

Dzīvokļa īpašuma likuma 3.panta pirmā un otrā daļa noteic, ka atsevišķais īpašums ir dzīvojamā mājā esošs būvnieciski norobežots un funkcionāli nošķirts dzīvoklis, neapdzīvojamā telpa vai mākslinieka darbnīca, kura kā dzīvojamā vai nedzīvojamā telpu grupa reģistrēta Nekustamā īpašuma valsts kadastra informācijas sistēmā.

Atsevišķā īpašuma elementi ir (1) telpas vai telpu grupas robežās esošie konstruktīvie slodzi nenesošie, nožogojošie un apdares elementi (tai skaitā iekšējās starpsienas, griestu, grīdu un sienu apdare, durvis); (2) inženiertīkli un inženierkomunikācijas līdz kopīpašuma stāvvadiem; (3) inženieraprīkojuma elementi (tai skaitā virtuves aprīkojums, ventilācijas ierīces, tualetes, dušas un vannas aprīkojums), bez kuriem kopīpašumā esošās dzīvojamās mājas daļas elementi var funkcionēt patstāvīgi; (4) atsevišķo īpašumu norobežojošie logi un durvis.

Savukārt Dzīvokļa īpašuma likuma 4.panta pirmās daļas 1.punktā deklarēti kopīpašumā esošajā daļā ietilpstošie elementi, tajā skaitā, ar atsevišķo dzīvojamo māju apkalpojošās inženierkomunikāciju sistēmas, iekārtas un citi ar atsevišķās dzīvojamās mājas ekspluatāciju saistīti funkcionāli nedalāmi elementi, kas nepieder pie atsevišķā īpašuma (tai skaitā atsevišķā īpašuma robežās esošie sildelementi, ja to funkcionālā darbība ir atkarīga no kopīpašumā esošajām inženierkomunikācijām).

Tādejādi no minētajām normām nepārprotami izriet likumdevēja vēlme norobežot dzīvokļa īpašnieka atbildību par savā valdījumā esošo inženierkomunikāciju daļu pārvaldību no kopīpašuma daļas, kas ir dzīvojamās mājas pārvaldnieka pārraudzībā, pārvaldības.

Lietas materiāliem pievienotajā 2021.gada 26.oktobra atbildētājas sagatavotajā aktā par saliešanas gadījumā konstatētajiem bojājumiem Nr.1-8/34951 dzīvokļa īpašumam /adrese/, atbildētāja, neapsekojot bojātās telpas, norādījusi, ka bojājumu cēlonis ir karstā ūdens ievadventiļa bojājums dzīvoklī /numurs/.

Tiesas ieskatā konkrētajā gadījumā vietai, kur tieši ir noticis plīsums ir būtiska un izšķiroša nozīme, nosakot, vai bojājuma vieta ir atzīstama par dzīvokļa īpašnieka atsevišķajā īpašumā daļā ietilpstošo daļu vai pie kopīpašuma esošajā daļā ietilpstošo īpašumu.

Ievērojot to, ka atbildētājas 2021.gada 26.oktobra akts ir sagatavots bez bojātā īpašuma apskates, un tiesas rīcībā nav ziņu par to kā atbildētāja vispār konstatējusi norādītos apstākļus, tajā pašā laikā atbildētāja aktā veikusi atzīmi par tās atbildības robežu, ar norādi, ka: "kopš 2019.gada piedāvājusi iedzīvotājiem veikt uzkrājumus karstā ūdens stāvvada nomaiņai. Iedzīvotāji nav pieņēmuši lēmumu par līdzekļu uzkrāšanu, līdz ar to līdzekļi netika uzkrāti. Atbildētāja var veikt darbus tikai tad, kad tam pietiek finansējuma un finansējuma trūkuma dēļ nevar nomainīt karstā ūdens stāvvadus, kā arī nenes atbildību par avārijas sekām, jo no savas puses iedzīvotājus informējusi par karstā ūdens stāvvadu nomaiņas nepieciešamību.", tiesas ieskatā centusies noņemt no sevis atbildību sakarā ar finansējuma neesamību, netieši pretēji norādot uz iespējamo atbildētājas atbildības robežu bojājuma cēloņa izcelšanās fakta konstatācijā.

Tiesa, sagatavojot nolēmumu, ir iepazinusies ar Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2022.gada 29.jūlija spriedumu lietā Nr.CA-0393-22/22, Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2022.gada 20.aprīļa spriedumu lietā Nr.CA-0774-22/8, Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2021.gada 26.oktobra spriedumu lietā Nr.CA?1794?21/24, Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2021.gada 9.septembra spriedumu lietā Nr.CA-0884-21/10, un citiem, no kuriem konstatējusi, ka tiesu praksē nav nodibināts vienots viedoklis par ievadventiļa tehnisko novērtējumu attiecīgajā inženierkomunikācijas tīkla sistēmā. Līdz ar ko tiesa atzīst, ka viedoklis par to, vai konkrētajā gadījumā bojājuma rašanās cēloņa vieta ir attiecināma uz atsevišķo īpašuma daļu vai kopīpašuma daļu, nosakāma, vadoties no konkrētās lietas apstākļiem.

Nav šaubu, ka likumdevējam Dzīvokļa īpašuma likumā nebija iespējams noteikt konkrētu atbildības robežšķirtni, vēl jo vairāk tādēļ, ka liela daļa no Latvijas Republikā esošajām dzīvojamām mājām tikušas nodotas ekspluatācijā vairāk kā trīsdesmit un pat krietni vairāk gadus atpakaļ, turklāt katrai sērijai vai dzīvojamās mājas veidam atšķiras iekšējo inženierkomunikāciju sistēmu izbūve, līdz ar ko, nosakot atsevišķā īpašuma atbildības robežu līdz stāvvadiem, tiesas ieskatā likumdevējs centies noteikt to īpašuma daļu, attiecībā uz kuru dzīvokļa īpašnieks var realizēt savu īpašuma varu, proti, brīvi rīkoties, pārvaldīt, labot u.tml. Tiesas ieskatā tieši šis ir būtiskais aspekts, kas jāņem vērā nošķirot konkrētās atbildības robežas.

Ievadventīlis pēc būtības ir krāns, kas tehniski ļauj noslēgt karstā ūdens padevi konkrētajam dzīvokļa (nedzīvojamās telpas) īpašumam. Dzīvokļa īpašniekam pašam nav nedz rīcības brīvības un nedz iespējas veikt jebkādas manipulācijas vai daļu nomaiņu ievadventilī un arī pirms tā līdz brīdim, kad kopīpašuma daļas pārvaldnieks nav atslēdzis visai dzīvojamai mājai karstā ūdens sistēmas padevi. Nenoslēdzot visai dzīvojamai mājai karstā ūdens padevi, dzīvokļa īpašnieks var veikt remonta un atjaunošanas darbus tikai tajā sistēmas daļā, kas atrodas aiz ievadventiļa, proti, pēc ievadventiļa noslēgšanas. Kas, savukārt, tiesas ieskatā nozīmē, ka tā inženierkomunikāciju daļa, kas atrodas līdz ievadventilim un pats ievadventilis, ir funkcionāli neatdalāms elements no kopējās māju apkalpojošās inženierkomunikāciju sistēmas. Proti, atsevišķā dzīvokļa īpašumā esošā karstā ūdens sistēmas darbība līdz ievadventīlim, ieskaitot, konkrētā dzīvoklī, ir atkarīga un neatdalīti saistīta ar kopīpašumā esošajām inženierkomunikācijām – kopējo dzīvojamās mājas karstā ūdens stāvvadu un ūdens plūsmas sistēmu.

Tādējādi dzīvokļa īpašniekam pašam, bez dzīvojamās mājas pārvaldnieka atļaujas, nav nedz tiesību, nedz iespējas piekļūt tai sistēmas daļai, kur var atslēgt visai dzīvojamai mājai ūdens padevi, līdz ar ko ūdens ievadcaurule līdz ventilim, kā arī ievadventilis ir funkcionāli nedalāms dzīvojamās mājas ūdensapgādes sistēmas elements. Tiesa atzīst, ka, nosakot dzīvokļa īpašnieka kā atsevišķā īpašumā ietilpstošo apkalpojošo inženierkomunikāciju daļu atbildību, bez ievērības nevar atstāt faktu, vai dzīvokļa īpašniekam vispār ir rīcības brīvība ar tām komunikāciju daļām, ko atbildētāja lūgusi atzīt par tā atbildību.

To, ka tiesas izdarītie secinājumi atbilst arī pašas atbildētājas izpratnei par ievedventiļa nozīmi, apliecina aktā atzīmētā atbildības robeža, kas tikusi noteikta atbilstoši Ministru kabineta 2010.gada 28.septembra noteikumi Nr.907 "Noteikumi par dzīvojamās mājas apsekošanas, tehnisko apkopi, kārtējo remontu un energoefektivitātes minimālajām prasībām" (turpmāk arī noteikumi Nr.907) 5.punktam, un tas, ka 2021.gada 25.oktobrī pati sabiedrība ir veikusi ievadventiļa nomaiņu.

Ievērojot to, ka atbilstoši atbildētājas 2021.gada 26.oktobra aktam par saliešanas gadījumā konstatētajiem bojājumiem, bojājumu ir izraisījis karstā ūdens ievadventiļa bojājums dzīvokļa īpašumā /numurs/, tiesa atzīst, ka tas pieder pie atsevišķās dzīvojamās māju apkalpojošās inženierkomunikācijas sistēmas daļas elementa, kas, ievērojot ievadventiļa tehnisko nozīmi, nav funkcionāli nodalāms no visas dzīvojamās mājas apkalpojošās inženierkomunikācijas sistēmas. Un ar to tiesa atzīst, ka bojājums ir radies kopīpašuma esošajā daļā Dzīvokļa īpašuma likuma 4.panta pirmās daļas

1.punkta izpratnē.

Pierādījumus, kas apliecinātu atbildētājas apgalvojumu, ka plīsuma vieta ir atradusies dzīvokļa īpašnieka atbildības zonā, atbildētāja nav iesniegusi.

[5.1.2] Atbilstoši Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 4.pantam, atbildētājai kā dzīvojamās mājas pārvaldniecei ir pienākums nodrošināt pantā uzskaitītos dzīvojamās mājas pārvaldīšanas principus, tostarp, nodrošināt pārvaldīšanas procesa nepārtrauktību dzīvojamās mājas lietošanas īpašību (kvalitātes) saglabāšanai visā tās ekspluatācijas laikā, nodrošināt sniegto pakalpojumu saturu un kvalitāti tā, lai saglabātu pārvaldāmās dzīvojamās mājas lietošanas īpašības (kvalitātes) visā tās ekspluatācijas laikā.

Minētie principi ir realizējami cita starpā pienācīgi nodrošinot Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 6.panta otrās daļas 1.punktā noteiktās obligātās noteiktās pārvaldīšanas darbības, tajā skaitā, dzīvojamās mājas, tajā esošo iekārtu un komunikāciju apsekošanu, tehnisko apkopi un kārtējo remontu.

Minimālās prasības, kādas atbildētājai kā dzīvojamās mājas pārvaldniecei būtu jānodrošina, lai īstenotu dzīvojamās mājas uzturēšanu (fizisku saglabāšanu) visā tās ekspluatācijas laikā un nepieļautu apdraudējuma iestāšanos, noteic noteikumi Nr.907.

Tā noteikumu Nr.907 3. un 3.[1]punkts (likuma redakcijā uz notikuma brīdi) noteica, ka dzīvojamās mājas, tās konstrukciju, kā arī tajā esošo iekārtu un inženiertīklu tehnisko stāvokli nosaka vizuālajā apskatē. Vizuāli neapskata dzīvojamās mājas konstrukcijas, kā arī iekārtu un inženiertīklu daļas, kurām būves tehniskā risinājuma dēļ nevar piekļūt. Vizuālās apskates faktu fiksē dzīvojamās mājas apsekošanas reģistrācijas žurnālā, kas ir mājas lietas sastāvdaļa. Dzīvojamās mājas konstrukcijas, koplietošanas iekārtas un inženiertīklu daļas, kas atrodas dzīvojamo un nedzīvojamo telpu grupās, vizuāli apskata reizi gadā izlases kārtībā, ja dzīvojamās mājas īpašnieks nodrošinājis šādu iespēju. Ja dzīvojamās mājas īpašnieks pārvaldītājam nenodrošina iespēju veikt vizuālo apskati, minēto faktu fiksē dzīvojamās mājas apsekošanas reģistrācijas žurnālā.

Tādejādi tieši atbildētājai, ievērojot Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma prasības un noteikumu Nr.907 prasības, bija pienākums savlaicīgi apsekot tās pārvaldībā nodotās dzīvojamās mājas konstrukcijas, iekārtas un inženiertīklu daļas.

Atbildētāja lietas materiāliem pievienojusi dzīvojamās mājas 2021.gada 5.augusta vizuālās pārbaudes aktu Nr.8.2.6-5/26891 un dzīvojamās mājas 2021.gada 8.aprīļa aktu par dzīvojamās mājas vizuālo apsekošanu Nr.8.2.6?5/9233.

Atbilstoši 2021.gada 8.aprīļa aktam dzīvojamās mājas karstā ūdens stāvvadu un cirkulācijas līnijas tehniskais stāvoklis novērtēts kā neapmierinošs, norādot, ka dzīvokļi nav apsekoti, līdz ar ko tiesa, ievērojot noteikumus Nr.907 pat nevar konstatēt tiesisko pamatu iespējami objektīvi pastāvošo šaubu izvērtēšanas nepieciešamībai, proti, vai atbildētāja savā darbībā ievērojusi noteikumu prasības un veikusi dzīvojamās mājas vizuālo apsekošanu arī pirms 2021.gada aprīļa, tai skaitā, kopīpašuma inženierkomunikācijas daļām, kas atrodas atsevišķā dzīvokļa īpašumā, jo atbildētāja, pirmkārt, pati ir norādījusi uz šās inženierkomunikācijas daļas tehniskā stāvokļa nolietojuma pazīmēm, un, otrkārt, arī apliecinājusi, ka tā nav veikusi un arī nav centusies nodrošināt tās pašas minimālās prasības tām inženierkomunikācijas sistēmas daļām, kas atrodas atsevišķos dzīvokļu īpašumos.

Turklāt tiesa ņem vērā, ka dzīvojamās mājas, kura tikusi nodota ekspluatācijā 1977.gadā, karstā ūdens stāvvadu ekspluatācijas termiņš, pamatojoties uz noteikumu Nr.907 pielikumā Nr.2.2 noteikto vidējo kalpošanas ilgumu 30 gadiem, ir beidzies 2007.gadā, proti, 15 gadus atpakaļ. Ziņas par to, vai dzīvojamā mājā ir veikti kādi funkcionālās kalpošanas ilgtspējas uzturēšanas pasākumi bojājumu prevencijas nolūkā, atbildētāja nav sniegusi.

Puses civilprocesā savas procesuālās tiesības un pienākumus realizē sacīkstes formā dispozitivātes principa ietvaros. Kas nozīmē, ka sacīkste notiek, pusēm dodot paskaidrojumus, iesniedzot pierādījumus, tiesai adresētus pieteikumus, piedaloties liecinieku un ekspertu nopratināšanā, citu pierādījumu pārbaudē un novērtēšanā, piedaloties tiesu debatēs un veicot citas procesuālās darbības šajā likumā noteiktajā kārtībā. Savukārt, izvēle kādas procesuālās darbības uzsākt un izvēle, kādu procesuālos līdzekļus savu interešu aizstāvībai izmantot tiesā ir tieši atkarīga no personas subjektīvajiem ieskatiem. Kas grib izlietot savas tiesības, tam par to pašam jārūpējas (..). (skat. *Bukovskis V. Civīlprocesa mācības grāmata. – Rīga: Autora izdevums, 1933, 233.–234.lpp.*).

Ievērojot to, ka atbildētāja pierādījumus, kas ļautu atspēkot pret to izvirzītos prasījumus, izvēlējusies nesniegt, tiesai arī ir ierobežotas iespējas novērtēt visus faktiskos un būtiskos apstākļus lietā, kas var ietekmēt nolēmuma saturu. Atbildētāja ir informēta par pierādīšanas nastu konkrēto kategoriju lietās, līdz ar ko pierādījumu nesniegšana, ir tās rīcības izvēles brīvība, ievērojot Civilprocesā nostiprinātos lietu izskatīšanas pamatprincipus.

Tā kā atbildētāja nav sniegusi tiesai pierādījumus tam, ka tā pienācīgi ir izpildījusi visus tai ar normatīvajiem aktiem noteiktos pienākumus, tostarp veikusi rūpīgu visu kopīpašumā ietilpstošo daļu apsekošanai vai rīkojusies tās rīcības spējas robežās, iniciējot savlaicīgu karstās ūdensapgādes sistēmas nomaiņu, piemēram, informējot dzīvokļu īpašniekus par šī lēmuma rezultātā gaidāmo drošas sadzīviskās vides apstākļu iespējamību un to preventīvo nozīmi iespējamo zaudējumu iestāšanās riska mazināšanas nolūkā, tiesai nav pamata neatzīt, ka karstā ūdens stāvvadu sistēmai ir beidzies ekspluatācijas termiņš, līdz ar ko atbildētājai bija iestājies pienākums savā darbībā cita starpā nodrošināt arī noteikumu Nr.907 16.punkta izpildi neatkarīgi no vizuālā apsekošanas aktā konstatētā novērtējuma.

Noteikumu Nr.907 16.punkts noteic atbildētājai pienākumu veikt būves tehnisko apsekošanu, ja kopš dzīvojamās mājas un tai piederīgo ēku (būvju) nodošanas ekspluatācijā vai saskaņā ar attiecīgās dzīvojamās mājas kapitalitātes grupu (1.pielikums) attiecīgajai būves daļai vai iebūvētajam būvizstrādājumam ir pagājis šo noteikumu 2.pielikumā minētais vidējais kalpošanas ilgums.

Pierādījumus tam, ka atbildētāja būtu veikusi būves tehnisko apsekošanu, atbildētāja nav pievienojusi.

Pie šādiem apstākļiem, ievērojot to, ka vizuālajā apsekošanā karstā ūdens stāvvada stāvoklis novērtēts kā neapmierinošs, kas pats par sevi dod pamatu atzīt normatīvos noteikto prevencijas pasākumu pasīvas īstenošanas faktu, kā arī bez ievērības neatstājot to, ka vizuālā apsekošana nav veikta inženierkomunikācijas daļām, kas atrodas atsevišķos dzīvokļa īpašumos un, ņemot vērā karstā ūdens stāvvada ekspluatācijas termiņa notecējumu kopsakarā ar tehniskās apsekošanas prasību neievērošanu, tiesa atzīst, ka atbildētāja savā darbībā nav pienācīgi ievērojusi noteikumos izvirzītās absolūti minimālās prasības, nodrošinot dzīvojamās mājas pārvaldīšanu.

Tiesa nevar konstatēt tādus faktus, kuru pamatošanai atbildētāja pierādījumus izvēlējusies nesniegt.

[5.1.3] Augstākās tiesas Civillietu departamenta Senāts 2021.gada 20.decembra Rīcības sēdes lēmumā atkārtoti atsaucies uz judikatūrā pausto atziņu, ka pārvaldnieku no atbildības par dzīvojamās mājas komunikāciju bojājumu rezultātā radīto kaitējumu ir pamats atbrīvot, ja ir ievērota līgumā un likumā noteiktā kārtība un pārvaldnieks no savas puses ir veicis visas nepieciešamās darbības, bet dzīvokļu īpašnieki kopsapulcē ir nobalsojuši pret pārvaldnieka ierosinājumu. Sakarā ar apsekošanā konstatētajiem stāvvada defektiem pārvaldniekam bija jāsagatavo tāme par nepieciešamiem remontdarbiem un to izmaksām un jāsasauc dzīvokļu īpašnieku sapulce, informējot dzīvokļu īpašniekus par sapulcē izlemjamo jautājumu un paredzamajām sekām (*skat. Senāta Civillietu departamenta 2019.gada 16.oktobra spriedums lietā Nr. SKC-248/2019 (ECLI:LV:AT:2019:1016.C30490616.7.S), Senāta Civillietu departamenta 2021.gada 20.decembra rīcības sēdes lēmums lietā Nr.SKC-722/2021 (ECLI:LV:AT:2021:1220.C29278420.10.L)*).

Izņemot 2021.gada 26.oktobrī aktā par saliešanas gadījumā konstatētajiem bojājumiem Nr.1?8/34951 norādīto, tiesas rīcībā nav pierādījumu, ka atbilstoši Ministru kabineta 2017.gada 11.jūlija noteikumu Nr.408 "Dzīvojamās mājas pārvaldīšanas un apsaimniekošanas maksas aprēķināšanas noteikumi" un Dzīvokļu īpašuma likuma 19.panta pirmajā daļā noteiktajai kārtībai, atbildētāja būtu vērsusies pie dzīvokļu īpašniekiem, norādot uz nepieciešamību palielināt finansējuma nodrošināšanu mājas inženierkomunikāciju tehniskā stāvokļa apsekošanai un secīgi uzlabošanai.

Tiesas ieskatā apstāklis, ka atbildētāja sev piešķirtās tiesības izmanto gausi, liecina vien par atbildētājas nevēlēšanos savas komercdarbības ietvaros

nodrošināt pienācīgu Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likumā noteikto dzīvojamo māju pārvaldīšanas principu ievērošanu. Pat neskatoties uz to, ka atbilstoši noteikumu Nr.408 atbildētāja saņem atlīdzību par dzīvojamās mājas pārvaldīšanu un būtu sagaidāms, ka pārvaldniece savā darbībā rīkosies kā rūpīgs un kārtīgs savu pienākumu izpildītājs Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 14.panta izpratnē, kas savukārt neapstiprinās ar lietā esošajiem pierādījumiem.

Protams, tiesai nav šaubu, ka ir dzīvokļu īpašnieki, kuri pienācīgā kārtā neizpilda tiem ar Dzīvokļa īpašuma likuma 10.pantu noteiktos pienākumus, tostarp, piedalīties dzīvojamās mājas pārvaldīšanā un segt dzīvojamās mājas pārvaldīšanas uzdevumus, taču tādā gadījumā atbildētājai ir tiesības aizsargāt savas likumiskās intereses arī tiesā, ja citādi saistību izpildes pienākumu nodrošināt nevar un tas pats par sevi neatbrīvo atbildētāju no viņas pienākumu pienācīgas izpildes nodrošināšanas.

[5.1.4] Ievērojot sprieduma 5.1.1., 5.1.2 un 5.1.3.punktu, tiesa atzīst, ka 2021.gada oktobra izskaņā konstatētais saliešanas cēlonis nav bijis notikums ar nejaušības raksturu, bet to ir veicinājusi atbildētājas nepietiekamā rūpība pret savu normatīvajos aktos noteikto pienākumu izpildi.

Atbildētāja tiesai nav iesniegusi pierādījumus, lai atbrīvotu atbildētāju no atbildības, ka tā savas kompetences ietvaros, saņemot par to atlīdzību, nav veikusi darbības, lai novērstu dzīvojamai mājai radīto apdraudējumu.

Tiesa atzīst, ka atbildētāja nav savlaicīgi, ar pienācīgu rūpību un čaklību veikusi vienu no likumā noteiktajām obligāti veicamajām pārvaldīšanas darbībām, lai tādējādi nepieļautu karstā ūdens ievadventiļa bojājumu, kas izraisījis dzīvokļa īpašuma saliešanu.

Līdz ar ko tiesa atzīst, ka atbildētājas bezdarbībā ir konstatējams viens no zaudējumu atlīdzināšanas priekšnoteikumiem, kas sevī ietver arī novērtējumu no vainojamības viedokļa.

[5.2] Kā konstatēts sprieduma 5.punktā, tad prasītāja 2021.gada 1.novembrī veikusi apdrošināšanas atlīdzības 1 850,14 *euro* izmaksu appludinātā dzīvokļa īpašniecei.

Apdrošināšanas atlīdzības izmaksas apmēru prasītāja pamatojusi ar ĪAAP eksperta /pers. L/ 2021.gada 28.oktobra sagatavoto tāmi Nr.1052906.

Atbildētāja iebildumus tāmei nav izteikusi, līdz ar to, vispusīgi pārbaudot to kopsakarā ar atbildētājas 2021.gada 26.oktobrī sagatavotajā aktā par saliešanas gadījumā konstatētajiem bojājumiem norādītajiem apstākļiem, tiesai nav pamata apšaubīt tāmē uzskaitītās izmaksas.

Līdz ar to tiesai nav šaubu, ka prasītāja ar apdrošināšanas atlīdzības izmaksu saskaņā ar Apdrošināšanas līguma likuma 31.panta pirmo daļu ir ieguvusi subrogācijas tiesības izmaksātās apdrošināšanas atlīdzības 1 850,14 *euro* apmērā, kas arī ir zaudējumu apmērs Civillikuma 1772.panta izpratnē.

[5.3] Rezumējot spriedumā konstatēto, tiesa atzīst, ka 2021.gada oktobra izskaņā konstatētā karstā ūdens ievadventiļa bojājums ir sekas, kādas ir iestājušas atbildētājas pienācīgas rūpības nenodrošināšanā, veicot dzīvojamās mājas obligātās pārvaldīšanas darbības, kas ir atzīstama par atbildētājas bezdarbību, ņemot vērā tos faktiskos apstākļus, kādi ir bijuši atbildētājas rīcībā attiecībā par mājas karstā ūdens stāvvada stāvokli.

Savukārt prasītājas izmaksātā apdrošināšanas atlīdzība 1 850,14 *euro* ir prasītājai radušies zaudējumi Apdrošināšanas līguma likuma 45.panta pirmās daļas izpratnē, kādi ir atzīti par nepieciešamiem, lai atjaunotu dzīvokļa īpašumu stāvoklī, kāds tas bijis pirms radītā aizskāruma.

Pie šādiem apstākļiem tiesa atzīst, ka ir konstatējami visi zaudējumu atlīdzināšanas priekšnoteikumi prasības daļā par zaudējumu 1 850,14 *euro* atlīdzināšanu apmierināšanai.

[6] No lietas materiāliem pievienotā 2011.gada 12.oktobra sadarbības līguma Nr.01490?05-11, kas noslēgts starp prasītāju un SIA "Julianus Inkasso Latvija" kā izpildītāju (*lietas 12.lapa*), un 2020.gada 12.novembra pilnvaras Nr.PI/20/0465 (*lietas 13.lapa*) izriet, ka prasītāja pilnvarojusi SIA "Julianus Inkasso Latvija" piedzīt para?dus no fiziska?m un juridiska?m persona?m, pret kurām prasītājai ir prasījumu tiesības.

2011.gada 12.oktobra sadarbības līguma 1.1.punkta noteikts, ka pasūtītāja uzdod, bet SIA "Julianus Inkasso Latvijas" apņemas, atbilstoši līguma nosacījumiem, sniegt pasūtītāja pakalpojumus, kas saistīti ar kredītinforma?cijas nodrošināšanu un pasūtītāja regresa prasījumu pa?rvaldīšanu.

Atbilstoši Civilprocesa likuma jēgai un tiesiskajam regulējumam tiesāšanās izdevumi, tai skaitā ar lietas vešanu saistītie izdevumi, tiek atlīdzināti Civilprocesa likuma noteiktajā kārtībā un apmērā, līdz ar to tie nevar tikt atzīti par zaudējumiem Civillikuma 1779.panta izpratnē, kas būtu radušies atbilde?ta?ja darbības vai bezdarbības dēļ. Lietā nav iesniegti piera?dījumi, ka prasītāja būtu radušies izdevumi par rakstveida piera?dījumu iegūšanu savukārt izdevumi, kas saistīti ar prasības pieteikuma sagatavošanu (juridisku pakalpojumu sniegšanu) nav pielidzināmi papildu izdevumiem.

Minētā sakarā tiesa vērš lietas dalībnieku uzmanību uz zinātniskajā literatūrā atzīto tēzi: "(..) jautājums par tiesu izdevumiem pieder procesuālajām, bet ne materiālajām tiesībām. (..]) apsaubāma ir iespēja pieme?rot materiālo tiesību noteikumus procesuālajām attieci?bām" (skat., *V.Bukovskis. Civilprocesa mā?ci?bu grā?mata. Rī?ga, 1933., 421.lpp*).

Ņemot vērā minēto un, pamatojoties uz Civilprocesa likuma 33.pantu, izdevumi, ko prasītāja samaksājusi par tiesvedības pakalpojumiem saskaņā ar sadarbības līgumu, nav uzskatāmi par zaudējumiem, līdz ar to prasība daļā par zaudējumu 103,30 *euro* piedzinēju ir noraidāma.

[7] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu no atbildētājas par labu prasītājai piespriežami tiesas izdevumi proporcionāli tiesas apmierinātā prasījumu apmēram.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 34.panta pirmās daļas 1.punkta "a" apakšpunktam, 39.panta pirmās daļas 5.punktam, tā kā prasība apmierināta par 94,71%, tad no atbildētājas par labu prasītājai piespriežami pēdējās samaksātie tiesas izdevumi 282,70 *euro* (298,49 × 94,71% = 282,70).

[8] Atbilstoši Civilprocesa likuma 195.pantam un Civillikuma 1765.pantam tiesa atzīst, ka prasītājai nosakāmas tiesības par laiku no sprieduma stāšanās likumīgā spēkā līdz sprieduma izpildei (izsoles dienai) saņemt no atbildētājas likumiskos 6% (sešus) procentus gadā no piedzītās summas, ievērojot Civillikuma 1763.panta 1.punkta noteikumus, t.i., procentu pieaugums apstājas, kad vēl nesamaksāto procentu daudzums sasniedzis kapitāla lielumu.

[9] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.[1]pantu atbildētājai nosakāms sprieduma labprātīgas izpildes termiņš 10 (desmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties ar Civilprocesa likuma 93.?97.pantu, 190.-193.pantu, 194.panta pirmās daļas 3.punktu, 195., 204.[1], 250.[25]panta pirmo daļu, 250.[27]pantu,

nosprieda

prasību apmierināt daļēji.

Piedzīt no SIA "Rīgas namu pārvaldnieks", reģistrācijas Nr.40103362321, par labu apdrošināšanas AS "BALTA", reģistrācijas Nr.40003049409, zaudējumus 1 850,14 *euro* un tiesas izdevumus 282,70 *euro*, kopā 2 132,84 *euro* (divus tūkstošus vienu simtu trīsdesmit divus *euro* un 84 centus).

Noteikt, ka samaksa par labu apdrošināšanas AS "BALTA", reģistrācijas Nr.40003049409, veicama tās pārstāvja SIA "Julianus Inkasso Latvija", reģistrācijas Nr.40003717522, AS "Swedbank" norēķinu kontā konta Nr.LV61HABA0551008868793.

Noteikt apdrošināšanas AS "BALTA", reģistrācijas Nr.40003049409, tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai) saņemt

no SIA "Rīgas namu pārvaldnieks", reģistrācijas Nr.40103362321, likumiskos 6% (sešus) procentus gadā no piedzītās summas (2 132,84 *euro*), ievērojot, ka procentu pieaugums apstājas, sasniedzot kapitāla lielumu.

Noraidīt apdrošināšanas AS "BALTA" prasību daļā par izmaksātās apdrošināšanas atlīdzības atgūšanas administrēšanas tiesvedības procesā izdevumu 103,30 *euro* piedziņu.

Noteikt SIA "Rīgas namu pārvaldnieks", reģistrācijas Nr.40103362321, termiņu sprieduma labprātīgai izpildei 10 (desmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Spriedums pieejams tiešsaistes sistēmā 2023.gada 6.martā.

Spriedumu var pārsūdzēt 20 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijā, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas tiesā, ja pastāv kāds no Civilprocesa likuma 440.^{2}pantā noteiktajiem apelācijas tiesvedības ierosināšanas pamatiem.

Tiesnese G.Rozīte-Pupkeviča

Šis dokuments ir elektroniski parakstīts ar drošu elektronisko parakstu un satur laika zīmogu